

vozu. Takové, i silné, zabrzdění je i při normálním provozu elektrické pouliční dráhy zjevem, s nímž musí každý cestující počítati a proto musí se při jízdě tak zařídit a tak postavit, by i při silném trnutí vozu byla jeho bezpečnost zajištěna. V souzeném případě jest dokázáno, že silné trnutí vozu nastalo, ale nemělo nejmenší vliv na ostatní cestující, kteří neztratili rovnováhu a tím trnutím vozu nebyli ohroženi na své tělesné bezpečnosti. Nebylo-li prokázáno, že šlo o mimořádné zvláštní trnutí, následkem kterého by žalobce byl sklouzi a vypadl ze zadní plošiny vozu, nejde o úchylku od normálních provozních poměrů a tedy o příhodu v dopravě ve smyslu § 1 zák. čís. 27/69 ř. z. a § 1 zák. čís. 147/02 ř. z. a neposoudil odvolací soud sporný případ správně, když, uznáv, že jde o událost v dopravě, rozsudek prvního soudu změnil. (V témž smyslu rozhodnutí čís. 1652 sb. n. s.)

Čís. 11893.

Soudní smír, jenž stanoví čtrnáctidenní pariční lhůtu i pro jistinu i pro útraty, které soud měl teprve určit, nezmiňuje se však výslovně o tom, že pro jistinu i útraty platí jednotná lhůta od ujednání smíru, lze vyložit jen tak, že pariční lhůta ku placení útrat počíná teprve dnem, kdy byl povinný o jejich výši uvědoměn.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R I 557/32.)

Soudním smírem ze dne 12. prosince 1931 zavázala se žalovaná zaplatiti žalobkyni 326 Kč 95 h a náklady, jak budou soudem určeny, do čtrnácti dnů pod exekucí. Usnesením ze dne 12. ledna 1932 procesní soud tyto náklady určil na 974 Kč 95 h. Toto usnesení bylo žalované doručeno dne 29. ledna 1932. Žalobkyně dne 30. ledna 1932 navrhla povolení exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků žalované k vydobytí této útratové pohledávky. Tento návrh došel k soudu dne 31. ledna 1932, načež soud první stolice usnesením ze dne 2. února 1932 exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Podle názoru rekursního soudu povolení exekuce odporuje ustanovení § 7 druhý odstavec ex. ř. Exekuce může býti povolena jen na základě exekučního titulu a jen, když zákonná lhůta ke splnění již uplynula. Lhůta ke splnění však ohledně usnesení, jímž byly určeny náklady, počíná teprve okamžikem, kdy výška dlužných nákladů jest povinné straně známa. Ohledně důvodu útratové pohledávky bezpochybně jest tu exekuční titul, smír před soudem. Mimo to může usnesení i v případě rekursu býti ihned provedeno (§ 524 c. ř. s.), avšak teprve po uplynutí lhůty ke splnění, která v každém případě teprve počíná dnem doručení nebo vnesení usnesení. Tato lhůta obdobně podle § 409 činí čtrnáct dní. Když však, jako v tomto případě, jest povinné straně smírem povolena lhůta kratší, než lhůta k podání opravného prostředku, může býti exekuce povolena teprve po uplynutí lhůty pro opravný prostředek (§ 7 druhý odstavec ex. ř.). Srov. Gl. U. n. F. 1939 a Neumannův komentář k § 409 c. ř. s. V projednávaném případě vyplývá tento názor již z toho, že při průtahu v určení nákladů přes smlouvenou lhůtu pro zaplacení by

mohla pohledávka útratová býti vykonána dříve, než by byla známa výška pohledávky. Že výška nákladů jest známa teprve uplynutím lhůty pro opravný prostředek, jest mimo případ vzdání se opravných prostředků bezpochybné. Opatrné by bylo bývalo, kdyby procesní soudce v usnesení, určujícím náklady, byl zdůraznil čtrnáctidenní lhůtu ke splnění. V každém případě však bylo dbáti lhůty § 409 c. ř. s. podle § 7 druhý odstavec ex. ř., ačkoliv se usnesení, náklady určující, o ní nezmínilo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurentka má neprávem za to, že smírem ze dne 12. prosince 1931 byla stanovena i pro zaplacení útrat, které soud teprve měl určit, jednotná lhůta čtrnáctidenní od ujednání smíru. Smír se výslovně nezmiňuje o tom, že i pro jistinu i pro útraty platí jednotná lhůta od jeho ujednání, a lze podle zásady § 914 obč. zák. smír vyložit jen tak, že pariční lhůta ku placení útrat počínala teprve dnem, kdy povinný byl o jejich výši uvědoměn. Jinak, kdyby se měla počítati od ujednání smíru, byla by v něm nedůslednost stranami jistě nezamýšlená, že by povinný musil platiti útraty dříve, než je soud určí a povinný se o jejich výši dozví. Příčilo by se zákonu (§ 7 ex. ř.), by smíru byla i ohledně útrat ještě neurčených propůjčena vykonatelnost, protože předmět exekuce (výše útrat) ze smíru samého neplyne. Podle zásad poctivého styku nelze proto vyložit smír tak, že povinný musí platiti útraty dříve, než je soud určí, když je do čtrnácti dní soud neurčil a povinnému jejich výši nesdělil, nýbrž jest smír vyložit tak, že čtrnáctidenní lhůta pro útraty byla míněna od doby jejich ustanovení a oznámení povinnému. Povinnému přece musí býti ponechán čas, by plnil teprve, až zví, co má plniti. O případ § 409 c. ř. s. ovšem při exekuci podle smíru nejde, protože smír není soudním výrokem, jímž se plnění ukládá, nýbrž smlouvou. Ale smírem nebyla uložena náhrada útrat způsobem vykonatelným podle § 7 ex. ř., protože v něm výše útrat nebyla určena, předmět exekuce nebyl určitý. Ten byl určen teprve výrokem soudu a teprve tento výrok ve spojení se smírem tvoří exekuční titul. Kdyby nebyla v exekučním titulu určena lhůta ku plnění, musil by sice povinný platiti hned (bez zbytečného odkladu), jak by mu usnesení o výši útrat bylo doručeno.

Čís. 11894.

I odevzdání vydražené nemovitosti podle § 156, druhý odstavec, ex. ř. může býti odloženo za podmínek § 42 ex. ř. Jest je odložiti zejména i tenkrát, podal-li povinný námitky proti nároku na vyklizení (§ 35 ex. ř.), nebo proti povolení exekuce (§ 36 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R I 597/32.)

Žalovaný vydražil žalobcovu nemovitost a vedl proti němu exekuci vyklizením nemovitosti. Žalobce vznesl proti exekuci námitky v tom směru, že žalovaný ihned po příklepu zcizil vydraženou nemovitost a že